

III SA/Lu 86/22 - Wyrok WSA w Lublinie

Data orzeczenia	2022-06-02	<i>orzeczenie prawomocne</i>
Data wpływu	2022-03-08	
Sąd	Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie	
Sędziowie	Anna Strzelec /sprawozdawca/ Iwona Tchórzewska Jerzy Drwal /przewodniczący/	
Symbol z opisem	6038 Inne uprawnienia do wykonywania czynności i zajęć w sprawach objętych symbolem 603	
Hasła tematyczne	Ruch drogowy	
Skarżony organ	Samorządowe Kolegium Odwoławcze	
Treść wyniku	Oddalono skargę	
Powołane przepisy	Dz.U. 2021 poz 1212 art. 67 ust. 1; art. 68 ust. 2; art. 72 ust. 1 pkt 2 <i>Ustawa z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami.</i> Dz.U. 2019 poz 1206 § 28 ust. 1 pkt 2 lit. a <i>Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 28 czerwca 2019 r. w sprawie egzaminowania osób ubiegających się o uprawnienia do kierowania pojazdami, szkolenia, egzaminowania i uzyskiwania uprawnień przez egzaminatorów oraz wzorów dokumentów stosowanych w tych sprawach.</i> Dz.U. 2021 poz 450 art. 22 ust. 2 pkt 2, 5 <i>Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym - t.j.</i> Dz.U. 2021 poz 735 art. 107 § 3 <i>Ustawa z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego - tekst jedn.</i>	

SENTENCJA

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie w składzie następującym: Przewodniczący: Sędzia WSA Jerzy Drwal Sędziowie: Sędzia WSA Anna Strzelec (sprawozdawca) Sędzia WSA Iwona Tchórzewska Protokolant: Starszy asystent sędziego Radosław Kot po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2 czerwca 2022 r. sprawy ze skargi M. J. na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w L. z dnia [...] grudnia 2021 r. nr [...] w przedmiocie odmowy unieważnienia praktycznego egzaminu państwowego oddała skargę.

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją z dnia 28 grudnia 2021 r. Samorządowe Kolegium Odwoławcze (dalej Kolegium, organ odwoławczy), po rozpatrzeniu odwołania M. J., utrzymało w mocy decyzję Marszałka Województwa Lubelskiego z dnia 10 listopada 2021 r., w przedmiocie odmowy unieważnienia praktycznego egzaminu państwowego na prawo jazdy.

Zaskarżona decyzja wydana została w następującym stanie sprawy.

K. K. uzyskała negatywny wynik praktycznej części egzaminu państwowego na prawo jazdy kat. B, odbytego w dniu [...] Ruchu Drogowego w Z. (dalej WORD). Negatywny wynik praktycznej części egzaminu państwowego K. K. uzyskała wobec dwukrotnego nieprawidłowego wykonania tego samego zadania egzaminacyjnego, stosownie do § 28 ust. 1 pkt 2 lit. a rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 czerwca 2019 r. w sprawie egzaminowania osób ubiegających się o uprawnienia do kierowania pojazdami, szkolenia, egzaminowania i uzyskiwania uprawnień przez egzaminatorów oraz wzorów dokumentów stosowanych w tych sprawach (Dz. U. z 2019 r., poz. 1206 ze zm.), dalej rozporządzenie w sprawie egzaminowania.

W ocenie egzaminatora egzaminowana dwukrotnie nieprawidłowo wykonała zadania egzaminacyjne – "Hamowanie do zatrzymania we wskazanym przez egzaminatora miejscu" oraz "Wykonanie manewru zmiany kierunku jazdy w lewo" – określone odpowiednio w poz. 23 i w poz. 21 Tabeli nr 7 Załącznika Nr 2 do ww. rozporządzenia.

K. K. (dalej też egzaminowana, zdająca) złożyła skargę dotyczącą praktycznego egzaminu państwowego, którą Dyrektor WORD w Z. przekazał Marszałkowi Województwa Lubelskiego (dalej organ I instancji), zgodnie z art. 68 ust. 2 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami (Dz. U. z 2021 r., poz. 1212 ze zm.), dalej też jako u.k.p..

Organ I instancji wszczął postępowanie w niniejszej sprawie, a następnie decyzją z dnia 10 listopada 2021 r., działając m.in. na podstawie art. 68 ust. 1 w związku z art. 72 ust. 1 pkt 2 u.k.p., odmówił unieważnienia praktycznego egzaminu państwowego w zakresie kategorii B prawa jazdy K. K. przeprowadzonego przez M. J. (dalej skarżący, egzaminator) w dniu 22 września 2021 r. w WORD w Z..

Organ I instancji uznał, iż pomimo przeprowadzenia egzaminu w części niezgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami prawa ustalone nieprawidłowości nie miały wpływu na wynik egzaminu, co z kolei wykluczało jego unieważnienie.

W ocenie organu I instancji, w oparciu o nagranie kamer, egzaminowana wykonała zadanie "Hamowanie do zatrzymania we wskazanym przez egzaminatora miejscu" w sposób prawidłowy w pierwszej próbie, oraz w sposób nieprawidłowy w drugiej próbie, wobec czego nie powinna po wykonaniu drugiej próby uzyskać wyniku negatywnego z egzaminu. Jednakże, w ocenie organu I instancji, stwierdzone nieprawidłowości nie miały wpływu na końcowy wynik z egzaminu, gdyż egzaminowana dwukrotnie nieprawidłowo wykonała również zadanie egzaminacyjne określone w poz. 21 Tabeli nr 7 Załącznika Nr 2 do rozporządzenia w sprawie egzaminowania, tj. "Wykonanie manewru zmiany kierunku jazdy w lewo".

Odwołanie od tej decyzji wniósł egzaminator, który wskazał, iż w jego opinii zadanie egzaminacyjne "Hamowanie do zatrzymania we wskazanym miejscu" zostało wykonane dwukrotnie nieprawidłowo przez osobę egzaminowaną. Egzaminator podkreślił, że jak wynika z treści tego zadania polega ono na wykonaniu manewru hamowania i zatrzymania we wskazanym przez egzaminatora miejscu na drodze, po której porusza się kierująca pojazdem egzaminacyjnym. Całościowa ocena prawidłowości wykonania tego zadania przez egzaminatora polega na ocenie zarówno sposobu wykonania manewru hamowania a także samego miejsca i sposobu zatrzymania pojazdu na drodze. Zatem w zadaniu "Hamowanie do zatrzymania we wskazanym miejscu przez egzaminatora" do oceny prawidłowości hamowania wykorzystywać należy sposób hamowania w tym także wykorzystanie momentu obrotowego silnika podczas hamowania i zajęcie miejsca w tym także zajęcie właściwej pozycji zatrzymania pojazdu na drodze, zgodnie z zasadami ruchu drogowego oraz z właściwą techniką kierowania pojazdem. Podczas wykonywania przedmiotowego zadania egzaminowana nie korzystała z momentu obrotowego silnika, zatem należało uznać, że zadanie to zostało wykonane nieprawidłowo.

Kolegium uznało, iż odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie, dzielając w całości stanowisko organu I instancji.

Organ odwoławczy wyjaśnił, że jak wynika z zapisu audiowizualnego przebiegu egzaminu, egzaminator negatywnie ocenił wykonane w pierwszej próbie zadanie "Hamowania do zatrzymania we wskazanym przez egzaminatora miejscu". Po wydaniu polecenia egzaminowana zbliżyła się do prawej krawędzi jezdni i zatrzymała pojazd, jednak w trakcie wykonywania zadania nie zastosowała kryteriów obowiązujących przy zadaniu określonym w poz. 27 Tabeli nr 7 Załącznika Nr 2 do rozporządzenia w sprawie egzaminowania, tj. "Korzystanie z momentu obrotowego silnika podczas hamowania (...)". Egzaminator poinformował egzaminowaną, że wykonując zadanie egzaminacyjne nie korzystała z momentu obrotowego silnika podczas hamowania. Nieprawidłowo zatem egzaminator uznał zadanie "Hamowanie do zatrzymania we wskazanym przez egzaminatora miejscu" zamiast "Korzystanie z momentu obrotowego silnika podczas hamowania (...)". Egzaminator nie informował egzaminowanej o niezastosowaniu się w pierwszej próbie do innych przepisów w zakresie egzaminowania lub ruchu drogowego. Kolegium podzieliło ocenę organu I instancji, że zgodnie z nagraniem egzaminowana wykonując zadanie w pierwszej próbie zmieniła tor jazdy pojazdu, zbliżając się pojazdem do prawej krawędzi jezdni. W drugiej próbie wykonania tego samego zadania, egzaminowana zatrzymując pojazd nie zbliżyła pojazdu do krawędzi jezdni. Pojazd zatrzymała na środku pasa ruchu, czym naruszyła dyspozycję art. 46 ust. 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 2021 r., poz. 450 ze zm.), dalej p.r.d. Zdaniem Kolegium trafnie ocenił organ I instancji, że egzaminowana zadanie "Hamowanie do zatrzymania we wskazanym przez egzaminatora miejscu" wykonała w sposób prawidłowy w

pierwszej próbie oraz w sposób nieprawidłowy w drugiej próbie, wobec czego nie powinna po wykonaniu drugiej próby uzyskać wyniku negatywnego z egzaminu. Tym samym egzamin we wskazanym zakresie był przeprowadzony w sposób niezgodny z przepisami ustawy.

Jednakże organ odwoławczy, zgodził się z organem I instancji, że te nieprawidłowości nie miały wpływu na końcowy wynik z egzaminu, gdyż jak wynika z nagrania z przebiegu egzaminu egzaminowana dwukrotnie nieprawidłowo wykonała również zadanie egzaminacyjne określone w poz. 21 Tabeli nr 7 Załącznika Nr 2 do rozporządzenia w sprawie egzaminowania, tj. "Wykonanie manewru zmiany kierunku jazdy w lewo". Zdaniem Kolegium egzaminator, w świetle dyspozycji art. 22 ust. 2 pkt 2 i ust. 5 p.r.d. prawidłowo ocenił, że egzaminowana w pierwszej próbie nie sygnalizowała zawczasu i wyraźnie manewru zmiany kierunku jazdy w lewo. Natomiast w drugiej próbie, zmieniając kierunek jazdy w lewo poruszając po drodze jednojezdniowej dwukierunkowej, egzaminowana zbliżyła się do prawej krawędzi jezdni, co stanowiło naruszenie art. 22 ust. 2 pkt 2 p.r.d. Tym samym finalnie egzaminowana dwukrotnie nie wykonała prawidłowo tego zadania egzaminacyjnego.

W tych okolicznościach, w ocenie Kolegium, stosownie do dyspozycji art. 72 ust. 1 pkt 2 u.k.p., nie zaistniały przesłanki do unieważnienia praktycznego egzaminu państwowego w zakresie kategorii B prawa jazdy K. K..

Skarżący złożył do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie skargę na decyzję Kolegium w zakresie jej uzasadnienia, któremu zarzucił:

- niezgodność z rozporządzeniem w sprawie egzaminowania oraz zasadami logiki co do treści i zakresu manewrów, które obejmuje zadanie egzaminacyjne "Hamowanie do zatrzymania we wskazanym przez egzaminatora miejscu" stwierdzenia przez organy, że zadanie to zostało nieprawidłowo ocenione przez egzaminatora;
- kwestionowanie prawidłowości wydanej przez egzaminatora decyzji w sprawie wyniku egzaminu w aspekcie zgodności z kryteriami oceny egzaminu;
- negowanie przez organy w oparciu o zapis obrazu z kamery urządzenia rejestrującego przebieg egzaminu prawidłowości oceny zadania egzaminacyjnego dokonanego przez egzaminatora na podstawie bezpośredniej obserwacji pozycji pojazdu na drodze po zatrzymaniu.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonych decyzji i wydania decyzji odmawiającej unieważnienia egzaminu praktycznego na prawo jazdy kategorii B K. K., z usunięciem z uzasadnienia decyzji ustaleń i stwierdzenia "że egzamin K. K. nie był przeprowadzony zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami ustawy", a także z ustaleniem, że ocena prawidłowości wykonania zadania "Hamowanie do zatrzymania we wskazanym przez egzaminatora miejscu", jak i ocena całego egzaminu K. K. wydana przez egzaminatora była zgodna z kryteriami zawartymi i wynikającymi z rozporządzenia w sprawie egzaminowania.

W uzasadnieniu zarzutów skarżący wskazał, że całościowa ocena prawidłowości wykonania zadania "Hamowanie do zatrzymania we wskazanym przez egzaminatora miejscu" polega na ocenie zarówno sposobu wykonania manewru hamowania, ale także samego miejsca i sposobu zatrzymania pojazdu na drodze, dlatego też w zadaniu tym do oceny prawidłowości hamowania wykorzystywać należy sposób hamowania, w tym także wykorzystanie momentu obrotowego silnika podczas hamowania, a także zajęcie właściwej pozycji zatrzymania pojazdu na drodze zgodnie z zasadami ruchu drogowego oraz z właściwą techniką kierowania pojazdem.

W ocenie skarżącego stwierdzenie zawarte w decyzji organu, że korzystanie z momentu obrotowego silnika podczas hamowania należy jedynie zakwalifikować do zadania "Korzystanie z momentu obrotowego silnika podczas hamowania" ograniczyłoby zakres i ocenę zadania jedynie do jego części, tj. do zatrzymania, a nie do całości tego zadania w którym zawiera się manewr hamowania do zatrzymania. Skarżący podkreślił też, że

informacja o negatywnym wyniku egzaminu została podana zdającej przez egzaminatora po zakończeniu jazdy i dwukrotnym nieprawidłowym wykonaniu zadania "Hamowanie do zatrzymania we wskazanym przez egzaminatora miejscu", jak i po dwukrotnym nieprawidłowym wykonaniu zadania "Wykonanie zmiany kierunku jazdy w lewo", co zostało pominięte przez organy.

Skarżący podnosił również, że w czasie wykonywania zadania "Hamowanie do zatrzymania we wskazanym przez egzaminatora miejscu" w obu próbach pojazd po zatrzymaniu nie znajdował się przy prawej krawędzi jezdni, co jest niezgodne z obowiązkiem wynikającym z art. 46 ust. 2 p.r.d., a co ustalił na podstawie bezpośredniej obserwacji z zajmowanego miejsca na przednim fotelu z prawej strony pojazdu egzaminacyjnego. Natomiast ocena dokonana przez organy obu instancji, w oparciu o zapis obrazu z kamery jest pozbawiona cech dokładności. Wskazał także, że zdająca przed zatrzymaniem się nie wykonywała sygnalizacji zamiaru zmiany kierunku w prawo zarówno w pierwszej ani w drugiej próbie wykonywania zadania "Hamowanie do zatrzymania we wskazanym przez egzaminatora miejscu".

W odpowiedzi na skargę Kolegium wniosło o jej oddalenie, argumentując jak dotychczas.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie zważył, co następuje:

Skarga jako niezasadna podlega oddaleniu.

Z uwagi na zakres zarzutów skargi należy, zdaniem Sądu w pierwszej kolejności, rozważyć kwestię dopuszczalności wniesienia skargi na uzasadnienie decyzji.

Uprawnienia wojewódzkich sądów administracyjnych określone przepisami art. 1 § 1 i § 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. z 2021 r. poz. 137) oraz art. 3 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2022 r. poz. 329, ze zm.) dalej jako p.p.s.a., polegają na kontroli działalności administracji publicznej pod względem jej zgodności z prawem, to jest kontroli zgodności zaskarżonego aktu z przepisami postępowania administracyjnego, a także prawidłowości wykładni i zastosowania norm prawa materialnego. Daje temu wyraz przepis art. 145 § 1 p.p.s.a., który stanowi, że sąd administracyjny uwzględniając skargę uchyla decyzję w całości albo w części, jeżeli stwierdzi naruszenie prawa materialnego, które miało wpływ na wynik sprawy, bądź naruszenie prawa dające podstawę do wznowienia postępowania administracyjnego, albo też inne naruszenie przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 145 § 1 pkt 1 lit. a-c p.p.s.a.). Według zaś art. 134 § 1 p.p.s.a., sąd rozstrzyga w granicach danej sprawy, nie będąc jednak związany zarzutami i wnioskami skargi oraz powołaną podstawą prawną.

Możliwość zaskarżenia do sądu administracyjnego samego uzasadnienia decyzji, ze względu na rolę jaką spełnia uzasadnienie, została dopuszczona w orzecznictwie jeszcze pod rządami ustawy z dnia 31 stycznia 1980 r. o Naczelnym Sądzie Administracyjnym oraz o zmianie ustawy - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 1980 r., Nr 4, poz. 8 ze zm.) oraz ustawy z dnia 11 maja 1995 r. o Naczelnym Sądzie Administracyjnym (Dz.U. z 1995 r., Nr 74, poz. 368 ze zm.). Stanowisko to jest również powszechnie akceptowane w obecnym stanie prawnym (por. np. wyroki w sprawach sygn. akt: I OSK 223/10, czy I SA/Wa 966/20 - orzeczenia.nsa.gov.pl dalej jako CBOSA). Głównym argumentem przemawiającym na rzecz prezentowanej tezy jest uznanie uzasadnienia za istotny i zarazem konieczny element decyzji administracyjnej - będący jej immanentnym składnikiem równoważnym, z punktu widzenia znaczenia, osnowie decyzji. Decyzja administracyjna jako przejaw woli organu administracji stanowi całość, w której poszczególne jej części, a w szczególności podstawa prawna, przesłanki faktyczne, samo rozstrzygnięcie oraz uzasadnienie rozstrzygnięcia są nierozzerwalnie związane, wzajemnie się uzupełniają, warunkują i powinny być oceniane łącznie. Nieprawidłowości w sferze określonego elementu mogą rzutować tylko na ten element - część decyzji, ale mogą oznaczać też wadliwość całej decyzji, w zależności od okoliczności danej sprawy. Konsekwencją integralnego charakteru decyzji jest to, że zaskarżenie przez stronę samego uzasadnienia jest w istocie skargą

na całą decyzję. Zatem skarga na uzasadnienie decyzji, jak też sądowa kontrola jej motywów mieści się w zakresie kognicji sądów administracyjnych jako orzekanie w sprawach skarg na decyzje administracyjne w rozumieniu art. 3 § 2 pkt 1 p.p.s.a. (por. wyroki w sprawach sygn. akt: II SA/Go 606/17, czy II SA/Po 890/18 - CBOSA).

Materialnoprawną podstawę zaskarżonej decyzji Kolegium poddanej sądowej kontroli legalności stanowiły zasadniczo przepisy ustawy o kierujących pojazdami. Zgodnie z art. 67 ust. 1 u.k.p., marszałek województwa sprawuje nadzór nad przeprowadzaniem egzaminów państwowych, o których mowa w art. 51, w ramach którego: 1) rozpatruje skargi dotyczące egzaminu; 2) kontroluje działalność wojewódzkiego ośrodka ruchu drogowego w zakresie przeprowadzania egzaminów; 3) wydaje zalecenia pokontrolne; 4) unieważnia egzamin; 5) zawiesza przeprowadzanie przez wojewódzki ośrodek ruchu drogowego egzaminów oraz dokonuje innych czynności wymienionych w ustawie (pkt 6-10).

Z przepisu art. 72 ust. 1 u.k.p. wynika, że marszałek województwa, w drodze decyzji administracyjnej, unieważnia egzamin państwowy, jeżeli:

- 1) egzaminowi została poddana osoba, o której mowa w art. 50 ust. 2;
- 2) był przeprowadzony w sposób niezgodny z przepisami ustawy, a ujawnione nieprawidłowości miały wpływ na jego wynik.

Według art. 72 ust. 2 u.k.p., marszałek województwa unieważnia egzamin państwowy:

- 1) z urzędu;
- 2) na wniosek dyrektora wojewódzkiego ośrodka ruchu drogowego.

Unieważniony egzamin przeprowadza się ponownie na koszt wojewódzkiego ośrodka ruchu drogowego (art. 72 ust. 3 u.k.p.).

Z powołanego przepisu art. 72 ust. 1 pkt 2 u.k.p. wynika zatem, że wydanie decyzji o unieważnieniu egzaminu uzależnione zostało od stwierdzenia, że egzamin na prawo jazdy przeprowadzony został niezgodnie z przepisami ustawy oraz wykazania, że ujawnione nieprawidłowości miały wpływ na jego wynik.

Użyty przez ustawodawcę zwrot "niezgodnie z przepisami ustawy", nie oznacza tylko niezgodności z przepisami ustawy, lecz także niezgodności z przepisami wykonawczymi do ustawy, tj. rozporządzenia w sprawie egzaminowania.

Zgodnie z § 28 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia w sprawie egzaminowania, osoba egzaminowana uzyskuje negatywny wynik części praktycznej egzaminu państwowego, jeżeli: a) dwukrotnie nieprawidłowo wykonała to samo zadanie egzaminacyjne, b) zachodzą okoliczności, o których mowa w § 16 ust. 1 pkt 1, 3, 4 i 6.

W niniejszej sprawie organ I instancji decyzją z dnia 10 listopada 2021 r. – wydaną na podstawie art. 72 ust. 1 pkt 2 u.k.p. – odmówił unieważnienia praktycznego egzaminu państwowego w zakresie kat. "B" prawa jazdy K. K., przeprowadzonego przez skarżącego M. J. w dniu 22 września 2021 r. Stanowisko zaprezentowane w uzasadnieniu podjętego przez organ I instancji rozstrzygnięcia zostało w pełni zaakceptowane przez Kolegium w zaskarżonej decyzji z dnia 28 grudnia 2021 r.

Spór w niniejszej sprawie powstał w sytuacji, gdzie organ nadzoru wprawdzie odmówił unieważnienia praktycznego egzaminu państwowego, jednak w uzasadnieniu swojego rozstrzygnięcia przedstawił inną ocenę przebiegu egzaminu. Z tą zaś oceną nie zgadza się skarżący.

Jak wynika z akt, skarżący w arkuszu egzaminacyjnym wskazał, że przyczyną wystawienia oceny negatywnej praktycznej części egzaminu państwowego K. K. było dwukrotne nieprawidłowe wykonanie dwóch zadań

egzaminacyjnych w tym zadania egzaminacyjnego - "Hamowanie do zatrzymania we wskazanym przez egzaminatora miejscu", określonego w poz. 23 Tabeli nr 7 Załącznika Nr 2 do rozporządzenia w sprawie egzaminowania, stosownie do § 28 ust. 1 pkt 2 lit. a tego rozporządzenia. Z kolei, w ocenie organów, egzaminowana wykonała zadanie "Hamowanie do zatrzymania we wskazanym przez egzaminatora miejscu" w sposób prawidłowy w pierwszej próbie, oraz w sposób nieprawidłowy w drugiej próbie, wobec czego nie powinna po wykonaniu drugiej próby uzyskać wyniku negatywnego z egzaminu. Zdaniem organów egzamin w tym zakresie był przeprowadzony w sposób niezgodny z przepisami ustawy. Niemniej jednak, organy stwierdziły ostatecznie, że wskazane nieprawidłowości nie miały wpływu na końcowy wynik z egzaminu, gdyż egzaminowana dwukrotnie nieprawidłowo wykonała również zadanie egzaminacyjne określone w poz. 21 Tabeli nr 7 Załącznika Nr 2 do ww.rozporządzenia, tj. "Wykonanie manewru zmiany kierunku jazdy w lewo".

W ocenie Sądu, stanowisko organów zaprezentowane w podjętych rozstrzygnięciach uznać należy za prawidłowe.

Należycie zgromadzony w tej sprawie materiał dowodowy oraz prawidłowo dokonana przez organy ocena zebranych dowodów dawała, zdaniem składu orzekającego w niniejszej sprawie, uzasadnioną podstawę do stwierdzenia, że egzaminator nieprawidłowo w pierwszej próbie ocenił zadanie "Hamowanie do zatrzymania we wskazanym przez egzaminatora miejscu" zamiast zadanie "Korzystanie z momentu obrotowego silnika podczas hamowania".

Z nagrania wynika (godz. 09:32:22 na nagraniu), że po wydaniu polecenia egzaminowana w pierwszej próbie zbliżyła się do prawej krawędzi jezdni i zatrzymała pojazd. Egzaminator po wykonaniu przedmiotowego zadania poinformował egzaminowaną, że nie korzystała z momentu obrotowego silnika podczas hamowania. Jednocześnie, egzaminator nie informował egzaminowanej przy pierwszej próbie o innych nieprawidłowościach, o niezastosowaniu się do innych przepisów ruchu drogowego. Zarzut ze strony egzaminatora co do niezbliznienia się do krawędzi jezdni w pierwszej próbie wykonania tego zadania egzaminacyjnego pojawił się dopiero w podsumowaniu egzaminu.

Istotnym jednak jest, wbrew twierdzeniu skarżącego, a na co trafnie zwracają uwagę organy, że według nagrania egzaminowana wykonując zadanie w pierwszej próbie zmieniała tor jazdy pojazdu, zbliżając się pojazdem do prawej krawędzi jezdni. Ponadto, wbrew twierdzeniu skarżącego, w ocenie składu orzekającego w niniejszej sprawie, egzaminowana w tym konkretnym przypadku nie miała obowiązku sygnalizacji kierunkowskazem zmiany kierunku w prawo, bowiem w myśl art. 46 ust. 2 p.r.d., kierujący pojazdem, zatrzymując pojazd na jezdni, jest zobowiązany ustawić go jak najbliżej jej krawędzi oraz równoległe do niej. Manewr ten ma na celu maksymalne ograniczenie możliwych zakłóceń w ruchu drogowym przez nieprawidłowe zatrzymanie lub postój pojazdu. Analizowany manewr, w świetle art. 46 ust. 2 p.r.d., co do zasady nie wymaga użycia sygnalizacji zmiany kierunku jazdy. Celem wykonania zadania "Hamowanie do zatrzymania we wskazanym przez egzaminatora miejscu" jest sprawdzenie umiejętności płynnego, kontrolowanego zatrzymania pojazdu. Może owszem zdarzyć się taka sytuacja drogowa, która może wymagać od kierującego rozważenia użycia kierunkowskazu, na przykład, gdy manewr zatrzymania w określonym miejscu będzie wykonywany w sytuacji nagłej, gdy bezpośrednio za pojazdem będzie poruszał się inny uczestnik ruchu. W takich okolicznościach zasygnalizowanie kierunkowskazem "w prawo" ułatwi innym uczestnikom ruchu wykonanie manewru wyprzedzania czy też omijania zatrzymanego już pojazdu. Tym niemniej, ocena zadania "Hamowanie do zatrzymania we wskazanym przez egzaminatora miejscu", jak już wyżej wskazano, wymaga uwzględnienia treści przepisu art. 46 ust. 2 p.r.d. Ponadto, jak też już podniesiono, po zakończeniu zadania egzaminator nie informował zdającej o innych nieprawidłowościach poza brakiem korzystania z momentu obrotowego silnika podczas hamowania. Także brak sygnalizacji przy wykonaniu tego zadania nie był podnoszony przez egzaminatora przy podsumowaniu egzaminu.

Jak zauważył skarżący, podczas wykonywania zadania "Hamowanie do zatrzymania we wskazanym przez egzaminatora miejscu" osoba egzaminowana nie korzystała z momentu obrotowego silnika, co należy w ocenie

skarżącego uznać za nieprawidłowe wykonanie tego zadania. Skarżący dodał przy tym, że manewr hamowania jest manewrem będącym elementem składowym zadania "Hamowanie do zatrzymania we wskazanym przez egzaminatora miejscu", i że sposób wykonania manewru hamowania przez osobę egzaminowaną, w tym także wykorzystanie momentu obrotowego silnika podczas hamowania określanego jako hamowanie silnikiem należy wykorzystać do oceny tego zadania.

W odniesieniu do powyższego stanowiska skarżącego Sąd wskazuje, że oczywistym jest, iż w zadaniu "Hamowanie do zatrzymania we wskazanym przez egzaminatora miejscu" egzaminowany musi wykonać proces hamowania. Nie stoi także nic na przeszkodzie, aby przy wykonywaniu zadania z pozycji 23 Tabeli nr 7 Załącznika Nr 2 do rozporządzenia w sprawie egzaminowania, oceniane było jednocześnie inne zadanie. Prawnie dopuszczalna jest przecież sytuacja, że dokonując oceny całokształtu zachowania egzaminowanego, zostanie on oceniony w zakresie kilku zadań, które z oczywistych względów będą wykonywane niejako jednocześnie. Dla przykładu, po wydaniu polecenia wykonania "Hamowanie do zatrzymania we wskazanym przez egzaminatora miejscu", egzaminowany może wykonać w razie potrzeby "Wykonanie manewru zmiany pasa ruchu" (poz. 19), czy "Wykonanie manewru zmiany kierunku jazdy w prawo" (poz. 20) i tak dalej. Istotą sprawdzenia w praktyce umiejętności egzaminowanego w realiach egzaminu jest stwierdzenie przez egzaminatora, że egzaminowany jest w stanie skorygować popełniony wcześniej błąd przy wykonywaniu zleconego zadania. Zawsze też egzaminator musi pamiętać o nałożonych na niego obowiązkach.

Prawidłowy przebieg egzaminu praktycznego gwarantuje bowiem przepis § 27 rozporządzenia w sprawie egzaminowania. Zgodnie z jego treścią, podczas części praktycznej egzaminu państwowego egzaminator przekazuje osobie egzaminowanej polecenia dotyczące kierunku jazdy lub wykonania określonego zadania egzaminacyjnego; polecenia te nie mogą być sprzeczne z obowiązującymi na drodze zasadami ruchu drogowego lub stwarzać możliwości zagrożenia jego bezpieczeństwa (pkt 3). I co istotne w okolicznościach niniejszej spaw, w trakcie tego egzaminu egzaminator niezwłocznie informuje osobę egzaminowaną o nieprawidłowym wykonaniu zadania egzaminacyjnego; w przypadku dwukrotnego nieprawidłowego wykonania tego samego zadania egzaminacyjnego lub przerwania egzaminu państwowego, egzaminator informuje osobę egzaminowaną o negatywnym wyniku części praktycznej egzaminu państwowego (pkt 6).

Innymi słowy, w trakcie przeprowadzania egzaminu na egzaminatorze ciąży obowiązek precyzyjnego i niezwłocznego informowania zdającego o uchybieniach, których się dopuścił i nieprawidłowym wykonaniu każdego zadania egzaminacyjnego. Przepis § 27 pkt 6 rozporządzenia w sprawie egzaminowania nie budzi, w ocenie Sądu, żadnych wątpliwości interpretacyjnych.

Tymczasem, uwadze skarżącego umyka, że jakkolwiek hamowanie jest nieodzownym elementem zadania "Hamowanie do zatrzymania we wskazanym przez egzaminatora miejscu" (poz. 23), to jednak, jak wyżej zostało powiedziane, nie technika hamowania w tym zadaniu jest celem samym w sobie, podlegającym ocenie. Jak trafnie zauważa organ odwoławczy, to pod pozycją 27 znajduje się zadanie "Korzystanie z momentu obrotowego silnika podczas hamowania - stosowanie hamowania silnikiem (dotyczy wyłącznie egzaminu państwowego przeprowadzanego w zakresie prawa jazdy kategorii B, B+E, C1, C1+E, C, C+E, D1, D1+E, D i D+E)". W sytuacji zaś, gdy egzaminator dostrzegł uchybienia w technice hamowania przy wykonywaniu zadania "Hamowanie do zatrzymania we wskazanym przez egzaminatora miejscu", o czym poinformował zdającą, to trafna jest ocena organów obu instancji, że egzaminator błędnie za nieprawidłowe uznał zadanie "Hamowanie do zatrzymania we wskazanym przez egzaminatora miejscu" zamiast zadanie "Korzystanie z momentu obrotowego silnika podczas hamowania", określone w odrębnej pozycji Tabeli nr 7. Egzaminator nie informował zaś egzaminowanej o niezastosowaniu się w pierwszej próbie do innych przepisów w zakresie egzaminowania lub ruchu drogowego. Tym samym skoro mamy do czynienia z dwoma odrębnymi zadaniami egzaminacyjnymi i każde z nich ma na celu sprawdzenie różnych umiejętności zdającego, a obowiązkiem egzaminatora jest informowanie o stwierdzonych nieprawidłowościach przy wykonaniu każdego z nich, to powyżej opisane działanie egzaminatora należy ocenić jako niezgodne z przepisami.

Egzaminator prawidłowo natomiast ocenił wykonanie zadania "Hamowanie do zatrzymania we wskazanym przez egzaminatora miejscu" w drugiej próbie. Jak wynika z nagrania (godz. 10:07:11 na nagraniu), w drugiej próbie wykonania tego samego zadania, egzaminowana zatrzymując pojazd nie zbliżyła pojazdu do krawędzi jezdni. Pojazd zatrzymała na środku pasa ruchu, w takiej samej pozycji, w której się poruszała. Skarżący po wykonaniu zadania poinformował zdającą o tej nieprawidłowości.

Podsumowując, skoro, jak wynika z zgromadzonego materiału dowodowego, egzaminowana wykonała zadanie "Hamowanie do zatrzymania we wskazanym przez egzaminatora miejscu" w sposób prawidłowy w pierwszej próbie oraz w sposób nieprawidłowy w drugiej próbie, to tym samym trafne jest stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji, że w tym zakresie egzamin przeprowadzony był niezgodnie z przepisami, gdyż egzaminowana nie powinna po wykonaniu drugiej próby tego zadania uzyskać wyniku negatywnego z egzaminu.

Stwierdzone uchybienie jednak, jak zasadnie oceniły organy, nie miało wpływu na końcowy wynik egzaminu, a w konsekwencji na wynik sprawy. Niezależnie bowiem od powyższego, należy zgromadzony w tej sprawie materiał dowodowy oraz prawidłowo dokonana przez organy ocena zebranych dowodów dawała uzasadnioną podstawę do stwierdzenia, że w niniejszej sprawie nie było podstaw do unieważnienia praktycznego egzaminu państwowego, w sytuacji gdy egzaminowana dwukrotnie nieprawidłowo wykonała zadanie egzaminacyjne określone w poz. 21 Tabeli nr 7 Załącznika Nr 2 do rozporządzenia w sprawie egzaminowania, tj. "Wykonanie manewru zmiany kierunku jazdy w lewo".

Dla oceny prawidłowości wykonania powyższego zadania należy odnieść się do treści art. 22 ust. 2 pkt 2 p.r.d., zgodnie z którym kierujący pojazdem jest obowiązany zbliżyć się do lewej krawędzi jezdni, jeżeli zamierza skręcić w lewo, natomiast w myśl art. 22 ust. 5 p.r.d., kierujący pojazdem jest obowiązany zawczasu i wyraźnie sygnalizować kierunkowskazem zamiar zmiany kierunku jazdy oraz zaprzestać sygnalizowania niezwłocznie po wykonaniu manewru.

Bezspornym jest i wynika to z nagrania egzaminu, że egzaminowana poruszając się drogą jednokierunkową jednojezdniową, otrzymała polecenie zmiany kierunku jazdy w lewo na skrzyżowaniu. W celu zmiany kierunku jazdy zbliżyła się pojazdem do lewej krawędzi jezdni, nie sygnalizując manewru (godz. 9:42:22 na nagraniu). Dopiero po zbliżeniu się do jezdni drogi poprzecznej, na którą zamierzała wjechać i zbliżeniu się do lewej krawędzi jezdni, egzaminowana rozpoczęła sygnalizowanie manewru zmiany kierunku jazdy kierunkowskazem. Po zakończeniu zadania egzaminator poinformował zdającą o stwierdzonych nieprawidłowościach. W dalszej części egzaminu, egzaminowana otrzymała polecenie zmiany kierunku jazdy w lewo poruszając po drodze jednojezdniowej dwukierunkowej. Zmieniając kierunek jazdy w lewo egzaminowana zbliżyła się do prawej krawędzi jezdni (godz. 10:07:45 na nagraniu). I w tym przypadku egzaminowana została przez egzaminatora od razu poinformowana o nieprawidłowościach.

Podzielić zatem należało stanowisko organów, że egzaminator właściwie ocenił zachowanie egzaminowanej w trakcie egzaminu praktycznego, co do tego zadania wobec czego – stosownie do § 28 ust. 1 pkt 2 lit. a rozporządzenia w sprawie egzaminowania - egzaminowana zasadnie uzyskała wynik negatywny z części praktycznej egzaminu państwowego.

W ocenie Sądu, organy obu instancji prawidłowo przyjęły, że w niniejszej sprawie nie wystąpiły przesłanki unieważnienia praktycznego egzaminu państwowego na podstawie art. 72 ust. 1 pkt 2 u.k.p. Zasadnie też organy uznały, że zebrane dowody stanowiły wystarczającą podstawę do rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd nie znalazł zatem podstaw do zakwestionowania zaskarżonej decyzji w części obejmującej jej uzasadnienie. Aby zarzut naruszenia art. 107 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2021 r., poz. 735) mógł stanowić podstawę uchylecia decyzji, konieczne jest wykazanie, że uchybienie to mogło mieć istotny, a nie jakikolwiek, wpływ na wynik sprawy. Fakt, że skarżący

nie podziela stanowiska i wyjaśnień organów, nie może świadczyć o wpływie kształtu uzasadnienia decyzji na treść wydanego rozstrzygnięcia (por. np. wyrok w sprawie sygn. akt I OSK 1667/21, CBOSA). W kontekście zarzutów skargi co do braku podstaw do kwestionowania prawidłowości wydanej przez egzaminatora decyzji w sprawie wyniku egzaminu w aspekcie zgodności z kryteriami oceny egzaminu oraz negowania przez organy w oparciu o zapis obrazu z kamery przebiegu egzaminu i prawidłowości oceny zadania egzaminacyjnego dokonanego przez egzaminatora na podstawie bezpośredniej obserwacji pozycji pojazdu na drodze, wskazać tylko należy, że posiadane przez egzaminatora uprawnienia dyskrecyjne, pozwalające na sprawdzenie umiejętności osób poddających się egzaminowi na prawo jazdy, nie uprawniają do arbitralnego, niemożliwego do zakwestionowania stwierdzenia, czy osoba egzaminowana posiada, czy też nie posiada wymaganych kwalifikacji, niezbędnych do kierowania pojazdem mechanicznym. To właśnie w postępowaniu nadzorczym przeprowadzonym przez uprawniony organ, w oparciu o zarejestrowany przebieg egzaminu organ jest w stanie dokonać rzetelnej, spokojnej oceny zasadności stanowiska egzaminatora.

Z tych wszystkich względów, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie, na podstawie art. 151 p.p.s.a., oddalił skargę w niniejszej sprawie.